

1

*Waarin de onverschrokken Edith uitzonderlijk
nieuws te horen krijgt en onder ogen moet
zien dat haar hele leven mogelijk op zijn
kop komt te staan, met een onvergetelijke
zomervakantie in het vooruitzicht...*

De lokalen en gangen in de Sint Montefiores School voor Meisjes waren angstaanjagend genoeg om elk meisje bang te maken. Op het schoolplein stond een groot bronzen borstbeeld van Margot Montefiore, die de school vele eeuwen geleden had opgericht. Aan elke muur hingen honderden schilderijen, allemaal met Margot Montefiores gezicht dat op hen neerkeek. Soms staarde ze alleen maar. Soms keek ze kwaad. En ze had áltijd haar vinger opgestoken onder haar ijzige blik, alsof ze ieder meisje dat langsliep een standje gaf.

Op de gang buiten de kamer van de directrice was haar olieverfgezicht vertrokken tot een angstaanjagende grimas – ieder meisje dat hier zat had immers vast en zeker een zware straf verdiend.

Dat dacht Edith de Wit tenminste.

Edith zat daar al uren terwijl de andere meisjes de school

verlieten voor de zomervakantie, en de gangen om haar heen liepen langzaam leeg. Ze zat op het randje van een hard houten bankje in de schemerige raamloze gang, met haar blonde haar naar achteren gebonden in een pijnlijke, op school verplichte paardenstaart. Ze keek op naar de klok naast mevrouw Montefiores angstaanjagendste gezicht met de scherpe blauwe ogen. Daar hing hij, scheef, met zijn grote bleke gezicht rond twee spichtige zwarte wijzers. Edith probeerde ze met haar geest te laten bewegen, maar de tijd verstreek tergend langzaam.

Vanuit de hal echode een schaterlach door het oude gebouw – wéér een meisje dat door iemand werd opgehaald. Het geluid werd abrupt afgekapt toen de zware voordeur met een onherroepelijke trilling dichtsloeg. Dat was het dan. De laatste leerling was vertrokken voor de zomer.

Nou ja, bijna de laatste.

Edith zuchtte. Ze kneep haar ogen stijf dicht en wenste vurig dat er een telefoon zou overgaan, dat iemand haar zou vertellen dat alles in orde was, dat haar ouders toch zouden komen.

Ze konden haar niet vergeten zijn – niet twee keer in één schooljaar.

Ze draaide haar hoofd met een ruk naar rechts toen ze plotseling een schuifelend geluid hoorde. Het duurde een paar tellen voordat ze iets kon onderscheiden in het schemerlicht, maar toen ontdekte ze een kleine, donkere vorm die langs de plint schoot. De muis leek in paniek en rende van links naar rechts. Edith keek ernaar en vroeg zich af waarom het diertje zo van streek was. Toen zag ze dat iemand een grote doos tegen de muur had neergezet. Die stond waarschijnlijk voor de plek waar de muis naartoe moest. Die doos versperde de ingang van zijn huis.

Edith beet op haar onderlip. Als iemand van de leraren zag dat ze van het bankje was opgestaan, dan was ze pas echt de

pineut – gehoorzaamheid stond hoog in het vaandel op Sint Montefiore –, maar de muis zou die doos met geen mogelijkheid kunnen verplaatsen. Als iemand anders het diertje zou zien, dan zou dat zijn dood betekenen.

Edith nam een besluit. Ze duwde zichzelf met een snelle beweging van het bankje af.

‘EDITH DE WIT! WAAR DENK JE DAT JE MEE BEZIG BENT?’

De harde stem echode scherp door de smalle ruimte tussen de muren. Edith keek op en zag de hoekige gestalte van mevrouw Wissel, de leerkracht Frans, achter in de gang opdoemen.

Edith was niet de enige die het had gehoord. De stemmen in de kamer van de directrice verstomden abrupt.

Iets in Edith maakte dat ze haar instinct om te gehoorzamen negeerde. Ze dook op de doos af en raakte hem met haar volle gewicht, zodat hij bij de plint vandaan draaide.

‘EDITH DE WIT, GA ONMIDDELIJK WEER OP DAT BANKJE ZITTEN!’

Het geluid van mevrouw Wissels voetstappen klonk net zo woedend als haar stem.

Edith sloeg haar ogen neer. Maar de doos was naar het midden van de gang geschoven en de muis was onderweg naar zijn veilige holletje. Hij piepte zacht en verdween door het gat.

‘EDITH DE WIT!’

Mevrouw Wissel had haar bijna bereikt. Edith keek om zich heen. De deur naar de kamer van de directrice ging open en toen...

Toen explodeerde de wereld in een uitbarsting van verblindend licht.

Edith greep met twee handen naar haar slapen toen er plotse-ling een enorme pijn explodeerde in haar hoofd. Ze kneep haar ogen dicht, kromp ineen en strompelde naar achteren, tollend op haar benen alsof ze een harde klap in haar gezicht had gekregen.

Toen de pijn begon weg te ebben liet Edith zich op de grond vallen, terwijl ze naar lucht hapte en het zweet over haar gezicht stroomde.

‘EDITH DE WIT!’ bulderde mevrouw Wissel. ‘JE GEDRAG IS ONACCEPTABEL. GA ONMIDDELIJK WEER OP DAT BANKJE ZITTEN!’

‘Ze had weer een toeval, mevrouw Wissel,’ klonk een meer gezaghebbende stem vanuit de deuropening van de kamer. ‘Geef haar wat lucht. Ik neem het wel over.’

‘Zoals u wenst, directrice.’

Edith registreerde het geluid van de voetstappen van mevrouw Wissel die zich verwijderden en andere voetstappen die naderden.

‘Gaat het wel goed met je, kind?’

Edith deed haar ogen open en zette zich schrap, in afwachting van een nieuwe pijnaanval. Er gebeurde niets. Ze knikte naar de directrice en krabbelde overeind.

‘Kom binnen, Edith de Wit. We hebben een paar dingen te bespreken.’

De kamer van de directrice was klein en vierkant, en elke centimeter van de muren was bedekt met nog meer portretten van Sint Margot Montefiore. De vrouw op de schilderijen leek verrassend veel op de directrice die Edith naar een rechte leren stoel dirigeerde, maar dat was niet echt verrassend; de Sint Montefiores School voor Meisjes was van de ene generatie op de volgende overgegaan, al sinds de oprichting.

De directrice, net zo rond en stevig als haar voorouder, ging achter haar antieke eikenhouten bureau zitten en keek even zwijgend naar het meisje dat voor haar zat. Edith was klein voor een elfjarige en had haar handen ineengeklemd. Ze zag er bleek, mager en vermoeid uit.

‘Het spijt me, directrice,’ zei ze zachtjes toen ze weer helemaal bij haar positieven was.

‘Edith,’ zei de directrice met een licht beschuldigende ondertoon. ‘Het ziet ernaar uit dat je weer een van je... aanvallen hebt gehad. Ik moet het met je hebben over je ouders.’

Edith vroeg zich af of het de directrice ook maar iets kon schelen dat ze was gevallen. Vol verwachting keek ze op.

‘Zijn ze me weer vergeten?’ vroeg ze. De teleurstelling smaakte wrang in haar mond.

‘Deze keer niet.’ De directrice zweeg even genietend. ‘Je vader en moeder komen je vandaag niet halen, en ook niet op een andere dag. Ze worden vermist.’

Vermist. Het woord was zo simpel en toch zo verbijsterend. Ediths blik schoot door de kamer, alsof ze haar ouders misschien opeens onder de tafel van de directrice zou zien zitten. Het leek opeens zo lang geleden dat ze hen voor het laatst had gezien.

‘Waar zijn ze dan, directrice?’

‘Nou, als dat bekend was dan waren ze niet vermist, of wel soms, jongedame?’ De directrice glimlachte minzaam. ‘Dit is niet zoals de vorige keer. Tóén hadden ze de dagen gewoon door elkaar gehaald. Nou ja, als je zo’n druk leven hebt als je ouders en de hele wereld over reist op zoek naar “wonderen” der natuur, dan is het waarschijnlijk vrij makkelijk om een meisje te vergeten dat je aan de andere kant van de wereld hebt achtergelaten. Waar zijn ze deze keer naar op zoek? Boomkickers? Zeldzame vlinders?’

‘Vliegen, directrice.’

‘Wát?’

‘Ze bestuderen blauwe vleesvliegen. Dat is mijn moeders specialisme.’

De directrice keek Edith vol walging aan. ‘Ik wil best geloven

dat sommige mensen vliegen fascinerend vinden, al mag Joost weten wat dat voor mensen zijn. Hemeltjelif, te bedenken dat ze jou hier hebben achtergelaten terwijl zij de hele wereld afstruinen op zoek naar blauwe vléésvliegen!’

‘Mijn moeder zegt dat insecten de planeet zullen redden,’ zei Edith verdedigend. ‘Zonder insecten zou er geen ander leven op aarde zijn.’

‘Nou, wat ze ook uitspoken, niemand heeft meer iets van ze vernomen. Die laatste expeditie van ze, nou ja, laten we het erop houden dat die ze naar een meer afgelegen plek heeft gebracht dan anders. Er wordt aangenomen dat ze door overstromingen van de buitenwereld zijn afgesneden en in het regenwoud van het Amazonegebied zijn gestrand.’

Het Amazonegebied. Haar ouders waren daar al eerder geweest. Er was in dat regenwoud meer te onderzoeken dan waar dan ook op aarde. Er waren nog steeds uithoeken in het Amazonegebied waar dieren voorkwamen die nog niet door mensen waren ontdekt.

Ediths vader en moeder hadden elkaar voor het eerst ontmoet toen ze samen natuurwetenschappen studeerden aan de universiteit van Cambridge. En vervolgens had het leven hen over de hele wereld gebracht. Ze hadden zomers in de Sahara doorgebracht, waar ze Abessijnse egels en springmuizen bestudeerden. Ze hadden overwinterd op een Antarctisch eiland om het leven van pinguïns en zeelupaarden te documenteren. Ze waren zelfs afgedaald naar de bodem van de oceaan om foto’s te maken van de vreemde, vormloze kwallen die op de zeebodem leven. Toen Edith klein was waren haar ouders een tijdje gestopt met zwerven en woonden ze met z’n drietjes in hun flat die uitkeek op Kensington Gardens in Londen. Maar zodra Edith oud genoeg was om naar kostschool te gaan trokken ze er weer op uit. Edith vond het geweldig om brieven en

ansichtkaarten te ontvangen uit verre oorden als Mongolië, de Solomoneilanden, Yosemite Valley en de IJslandse fjorden – maar nu leek het allemaal niet meer zo geweldig. Edith dacht onmiddellijk aan de muis die probeerde in zijn holletje te komen.

‘Weet niemand waar ze zijn?’ Ze had altijd geprobeerd geen angst te tonen tegenover de leerkrachten van de Sint Margot Montefiores School voor Meisjes. Ze genoten ervan als ze zagen dat je een beetje bang was. ‘Leven ze nog?’ vroeg ze zacht.

‘Hier,’ zei de directrice. Ze pakte een brief op van het grote eikenhouten bureau en gooide hem op Ediths schoot. ‘Nu weet je net zoveel als wij. Het schijnt dat de Peruaanse autoriteiten een week geleden voor het laatst radiocontact met ze hebben gehad toen ze een waarschuwing afgaven voor zware regenval. Maar nu zijn de rivieren buiten hun oevers getreden en stijgt het water. Maar goed, als je per se naar weet ik veel waar wilt reizen, dan moet het een keer flink fout lopen. Het is hun eigen schuld, als je het mij vraagt.’

Edith moest zich inhouden om niet te schreeuwen ‘Nou, ik héb het u niet gevraagd!’ en vroeg in plaats daarvan: ‘Is er iemand naar ze op zoek?’

‘Lees het zelf maar,’ zei de directrice afwerend. ‘Er bevindt zich nog een andere expeditie in dezelfde regio, het Syndicaat. Die wordt ook vermist. Het enige verschil is blijkbaar dat dat Syndicaat geen lastig meisje heeft achtergelaten waarvoor haar schoolhoofd nu érgens een onderkomen voor de zomer moet zoeken.’ De directrice schudde dramatisch haar hoofd.

‘Waar moet ik naartoe?’ vroeg Edith met beginnende paniek in haar stem.

De directrice haalde een klein kaartje tevoorschijn.

‘Je contactpersoon voor noodgevallen. Alle ouders moeten iemand opgeven. Voor het geval ze, ik zeg maar wat, door een

krokodil worden opgegeten of op zee overboord vallen, of vermist raken in de jungle.’

Edith huiverde terwijl ze naar het kaartje keek dat in haar handen werd gedrukt.

PELGRIMS DIERENARTSPRAKTIJK

HET BOSHUIS
OGDENS BOSJE
NEW FOREST NATIONAAL PARK

Een veilige haven voor de wonderen der natuur!

Edith staarde er geruime tijd naar.

‘Ik... ik... ik weet eigenlijk niet wie...’

Er flitste een vlaag van paniek door de ogen van de directrice. Toen slaakte ze een zucht van verlichting.

‘Edith de Wit, ik dacht heel even dat je weer een van je aanvallen kreeg! En ik moet mijn vliegtuig halen. De eigenaar van Pelgrims Dierenartspraktijk schijnt een oom van je te zijn. Zijn geliefde overleden vrouw was je moeders zus of zo. Maar wat hij ook van je is, hij zal je deze zomer opvangen.’

Opvangen? Dat klonk niet zo gek voor een dierenarts, maar wel wanneer je het over een kind had.

Edith was met stomheid geslagen. Ze wist niet wat ze moest zeggen. Op haar ouders en haar grootmoeder na had ze nooit veel contact met iemand van haar familie gehad. Ze wist niet

eens of die oom wel wist dat ze bestond. Haar moeder had zelfs nooit verteld dat ze een zus had gehad!

‘Ik ken hem niet. Mijn ouders hebben het nooit over hem gehad. En ook niet over een tante.’

‘We hebben met iemand op dat adres gesproken,’ vervolgde de directrice, ‘en de situatie uitgelegd. Je oom zelf hebben we niet gesproken. Hij was ook op een soort expeditie, begreep ik uit het gesprek. Het zal wel in de familie zitten dat iedereen het te druk heeft voor jou. Maar de huishoudster klonk redelijk begripvol. Ik weet zeker dat het allemaal goed komt. Dus als je me niet kwalijk neemt...’

Edith keek naar de hand van de directrice, die achter het bureau verdween en weer tevoorschijn kwam met een koffer en een parasol erin.

‘Hup, hup,’ zei ze, en ze gebruikte de parasol om Edith achteruit in de richting van de deur te duwen. ‘O, en maak je geen zorgen...’ Ze reikte over het bureau heen naar een open lade en gaf Edith een dikke envelop. ‘De onkosten zijn op je schoolrekening gezet, die moet voor het begin van het nieuwe schooljaar worden betaald.’

Edith bleef in haar eentje in de gang achter, terwijl het geklik van de hakken van de directrice zich verwijderde in de richting van haar vakantie aan de Costa del Sol. Er tolden te veel gedachten door haar hoofd. Haar ouders, vermist in een jungle ergens ver weg, in een gebied met zware overstromingen. Een hele zomer die zich voor haar uitstreckte, in het gezelschap van een man van wie ze nog nooit had gehoord. En...

Ze keek naar beneden. Het gaatje in de muur was nog zichtbaar en het muizensnuitje met de snorhaartjes stak naar buiten. Hij piepte één keer, wat een nieuwe schokgolf in Ediths hoofd veroorzaakte, maar deze keer werd ze er niet volledig door overmand.

Hij wenste haar veel geluk, besepte ze. Hij wenste haar ‘goede reis’. Ze wist niet zeker hóé ze dat wist, maar het was kristalhelder aanwezig in haar hoofd.

En Edith voelde zich dankbaar terwijl ze wegliep.
Ze zou al het geluk van de wereld nodig hebben.